

PRATS | CAMPS

que ha conreat al voltant seu, que no se n'anirà.

—Els casos judicials en què es troba immergit, alentits pels continus canvis de jutges i fiscals, no s'agiliten ni amb un Ministeri de Justícia socialista.

—Hem de confiar plenament en la justícia i respectar la separació de poders. Tampoc no deu ser agradable, per al "polític exemplar" que segons Rajoy és Fabra, que els processos vagen tan lents.

—Acabem amb qüestions concretes. Veniu d'Esquerra Unida i de Nova Esquerra. Percebeu un tomb al centre al PSPV-PSOE des que el lidera Alarte?

—No estic d'acord que Jorge no siga una persona d'esquerres. Passa que un dirigent d'esquerres i del Partit Socialista ha d'aspirar a governar tothom i tenir un discurs comprensible per al conjunt de la societat. No podem governar només per a la gent ideològicament d'esquerres, el nostre partit té cultura de govern. No he detectat cap reconceptualització conservadora en Jorge, ni en afers econòmics ni en uns altres. Hem de modernitzar el discurs, que és un repte quotidià, fer més pedagogia perquè arribe al màxim d'electors. Volem ser el partit de tots els valencians, no sols d'uns quants. Hem de ser la medul·la, reivindicar la centralitat i deixar clar que podem parlar amb tots: amb ecologistes, constructors, empresaris... I centralitat no vol dir centre, vol dir la referència dels grans consensos.

—Com penseu trobar la centralitat en una societat com la valenciana?

—És molt difícil, però aquest és el nostre repte.

—Però com? Trencant la tradició del partit en matèria lingüística i votant no a l'accés de la Generalitat a l'Institut Ramon Llull, on hi ha ajuntaments socialistes com el vostre?

—Si ens vam implicar en la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua com a ens normatiu, és lògic que siga aquesta que participe als escenaris de col·laboració lingüística.

—Al Llull sí que hi ha els governs andorrà, català i balear. Per què no el valencià?

—La proposta i el tenor de la proposta no era del nostre grup. En tot cas, com a partit que arriba a consensos i que sap que no estem sols al món, és normal que proposarem una altra cosa. Si l'Acadèmia té la referència normativa...

—...Però no és el govern.

—Era una proposició de llei d'un altre grup. No ho magnifiquem.

—Si el 2011 entraren a les Corts Esquerra Unida i Bloc, i la suma amb vosaltres donara la majoria absoluta, Alarte governaria amb ells?

—Aquest no ha de ser el nostre objectiu. Hem de créixer com a projecte...

—L'objectiu és governar tots sols?

—Hem d'anar a totes. Ara cal enfortir el nostre projecte, la nostra identitat i la nostra autonomia.

—Alarte se sentiria còmode en un govern tripartit com aquest?

—Us ho ha de dir ell. Pel que el conec, és una persona extraordinàriament tolerant i dialogant. Són dos bons principis.

Victor Maceda

El PSPV-PSOE seria molt diferent, si ara fa un any haguéreu accedit a la secretaria general? Quin partit teníeu al cap?

—A la primera etapa era i és clau de reforçar no sols el partit, sinó també el moviment polític que havia d'esdevenir alternativa. Calia refer la passió per la política i duplicar la militància. Jo crec en la mobilització, no podem entendre la política com un aparador: és fonamental d'establir una aliança progressista amb la societat civil, l'associacionisme, la universitat... Cal donar senyals que aquest projecte és autònom, valencià i amb un perfil de socialdemocràcia innovadora ben definit.

—Què se n'ha fet, de tot això?

—L'opció que va guanyar el congrés era diferent, i per tant cal avaluar-la d'acord amb allò que aleshores va proposar el secretari general...

—...No us ha sorprès, doncs. Esperàveu que el partit anara per on va.

—És molt més fàcil criticar que no construir. No vull criticar per criticar, per tant. La situació actual és molt complicada per les circumstàncies econòmiques que viu el País Valencià, una problemàtica anterior a la gran crisi financera mundial. Els símptomes d'esgotament del model econòmic no són nous, però encara s'han agreujat més. Hi ha el *cas Gürtel*, amb un president incapaç que no sabem on és i que no té clar quines iniciatives ha de prendre... El problema és que nosaltres, de moment, no tenim prou força per a propiciar el canvi necessari. Ho intente, però no veig brots verds en la construcció de l'alternativa progressista. Tanmateix, estic segur que brotaran, més prompte que tard.

—Què us ha agradat més d'aquest primer any de Jorge Alarte?

—[Silenci llarg.] Bé... Ha tingut tot un any per a conformar la seua visió d'allò que ha de ser el partit. Observe un bon tarannà, però ha de fomentar la cooperació, la convergència des de la riquesa del pluralisme, la convicció per la transformació de la societat valenciana.

—Considerem que ha integrat el sector perdedor del congrés, el 47,7% que lideràveu? És una pinya, el PSPV?

—Cadascú té la seua manera d'entendre aquest procés. Jo crec que la integració i, per tant, la no-exclusió, forma part nuclear del projecte socialista valencià. Encara és massa d'hora, potser. És clar

“Patim dèficits estructurals, d’organització i de projecte”

Joaquim Puig, alcalde de Morella i portaveu adjunt a les Corts, recollí el 47,7% dels vots dels delegats al congrés d’ara fa un any. No detecta “brots verds en la construcció de l’alternativa progressista”, fa una crida a la integració i anima a “no caure en el sistema de valors de la dreta”.

que m’hauria agradat de veure duplicada la militància, veure molta més gent al costat nostre... El partit és un motor fonamental. Qui pense que el partit és un factor accessori, s’equivoca. Siga com siga, les propostes del Nou Socialisme Valencià [candidatura que Puig encapçalà a l’11è congrés] van ser molt majoritàries. Cal que junts les desenvolupem.

—N’hi ha molts, que no se’n senten participants?

—Detecte un cert allunyament, però és una sensació estesa a la socialdemocràcia europea. No hem copsat el canvi de

valors, ni tan sols hem sabut batallar pels valors que defensem. Massa vegades hem caigut al vessant trampós dels marcs del neoliberalisme.

—Al PSPV-PSOE ni podíeu somiar un episodi com el *Gürtel*. Això, en canvi, no us ha fet remuntar posicions. No hi ha alternativa al PP?

—Hi ha tot un grapat de factors que determinen l’escenari actual d’un cas que no ha acabat. El president de la Generalitat és clar que ha sofert un deteriorament important de la seua imatge, i ell mateix n’és ben conscient, de la seua manca de

credibilitat. És cert que la convulsió que significa un president imputat, que ha rebut regals d’una trama corrupta i que ha mentit al parlament no ha tingut fins ara les conseqüències polítiques que tindria en qualsevol societat del nostre entorn. I això té moltes claus. Des d’alguns valors imperants ací fins a la feblesa de la esquerra que viu en un cert nihilisme, passant per la dificultat d’accedir als mitjans de comunicació... Evidentment, patim uns dèficits estructurals, d’organització i de projecte. Potser perquè l’executiva només té un any, però el temps, al món actual, cada vegada s’escurça més.

—La mitjana d’edat de la nova executiva nacional és prou inferior a l’anterior. El rejuveniment no ha dut més capacitat d’innovació, per a atacar els reptes que teniu com a partit?

—Sempre ho he dit: el rejuveniment em sembla perfecte, però això ha d’anar lligat a una aliança de generacions...

—...Percebeu aquesta aliança?

—És evident que no. Dit això, insisteixc que a l’esquerra, en general, hi ha un problema de manca d’adaptació als nous temps. La por de ser massa ambiciosos en els canvis ha fet que, en ocasions, optem per decisions conservadores. Les institucions mateixes són totalment incapaces d’adaptar-se al canvi de model econòmic. Com eixirem de la crisi si tot continua igual? Al País Valencià, per exemple, tenim les diputacions, que no innoven. Comminem les empreses a innovar mentre nosaltres mantenim un sistema, com el de les diputacions, que és ineficaç, ineficient i sense sentit, a més de representar un balafament incongruent amb l’austeritat exigible. Passa això mateix al Senat: o cambra territorial o dissolució. El sistema de relació de les administracions amb el ciutadà sovint és superb. Tot açò genera una *deseconomia* enorme, però no canviem res, ningú no redueix l’aparell administratiu.

—Bona part de la societat civil valenciana entén que el PSPV-PSOE ha renunciat a arribar a la Generalitat per l’esquerra, i que ha fet un tomb a la dreta. És real, aquest gir?

—[Silenci llarg.] És obvi que, per a guanyar, cal presentar un projecte alternatiu. Hi ha d’haver punts d’acord entre govern i oposició, però el mimetisme no és bo. Ja ho diu Lakoff, i als Estats Units mateix asseguraven que no podien guanyar-se unes eleccions amb segons quins

discurs, cosa que va demostrar-se falsa. Tu has de reforçar els trets identitaris del teu projecte, una proposta que ha de ser innovadora i avançada. Guanyes o perdes, no pots caure en el sistema de valors de la dreta. Ací els progressistes ens hem deixat arrossegar tant que, avui, el paradigma de país és el que imposa la dreta. Aquest no és el camí, al meu entendre. Hem de fer una convocatòria de país, el país és el problema! No hem de salvar el PSPV, sinó el país, que és el que se'n va a fer punyetes! Som per sota de la mitjana de tots els indicadors, fins i tot ara també a les exportacions. Aquest país, com més va, va pitjor. Atesa la situació, no s'hi val el victimisme de la dreta ni tampoc la demagògia que practiquen alguns sectors. Cal fer una aportació patriòtica en el millor sentit de la paraula.

—**La retirada del recurs per la requalificació del Mestalla, la defensa dels grans esdeveniments per por de ser titllat d'antivalencià i l'assumpció del deute de la Generalitat com a normal és el camí que duu a la victòria?**

—Assemblar-nos a la dreta no és allò que més convé als valencians. Les receptes de la dreta han fracassat! Podem estar a favor d'alguns grans esdeveniments i en contra d'uns altres, segons que els avaluem amb transparència, però el model de creixement del país no pot fonamentar-se sobre quatre grans esdeveniments que costen molts diners i que no se sap ben bé quin rendiment tenen. El futur d'aquest país demana una aposta per la reindustrialització, pel reciclatge del sector de la construcció, per l'exportació de tecnologia, per la biotecnologia, per establir ací centres de decisió. L'eixida de la crisi vindrà abans allà on la societat del coneixement avance més. La política de gestos, la cultura política *pop* que adora la imatge, empobreix el pensament i l'acció política. Ni en educació ni en infraestructures ni en cultura, no ha fet cap reforma rellevant la Generalitat.

—**Ja que parleu de gestos, aporten vots les controvertides fotografies del secretari general amb els arquebisbes García-Gasco i Osoro?**

—Desconec quina anàlisi n'ha fet el secretari general, però entenc que obeeix a una estratègia d'obrir espais. Amb les dades que tinc, l'actitud de García-Gasco envers el PSPV no ha estat evangèlica.

—**Té complex de ser una persona d'esquerres, Jorge Alarte?**

“Hem d'actuar coordinats amb tot l'àmbit lingüístic. Cap passa enrere més!”

—Al pla personal, veig clar que és una persona progressista. Ara bé, si parlem de les polítiques... La dialèctica conservador-progressista canvia de vegades, sobretot pel que respecta a allò instrumental. Nacionalitzar el sistema productiu és progressista? Doncs no, ara com ara això és conservador. Defensar la lliure competència i no els oligopolis és conservador? Per a mi, no, sinó tot el contrari. No hem de confondre, però, allò modern amb allò conservador. No podem confondre allò modern amb el neoliberalisme, i això passa. No és possible un projecte socialdemòcrata innovador i valencianista? És clar que sí! De fet, és l'única alternativa que podem presentar al PP. Si els ciutadans acaben pensant que faràs igual que ells, ni que siga d'una altra manera, no et votaran.

—**Com a president de la Xarxa de Municipis Valencians Ramon Llull, què us va semblar l'ordre de votar contra l'accés de la Generalitat Valenciana a l'Institut del mateix nom?**

—És cabdal el treball en comú i la internacionalització de la nostra llengua. A la Xarxa, de fet, ajudem les empreses editorials valencianes i els creadors valencians a exportar la nostra cultura fora de l'estat espanyol. Davant la situació en què es troben la nostra llengua i la nostra

cultura, els socialistes —i, en general, els valencians— tan sols podem tenir una posició: aposta ferma per fer xarxa amb els pobles que parlen la mateixa llengua que nosaltres. Si volem que el valencià tinga futur, hem d'actuar coordinats amb tot l'àmbit lingüístic, és ben elemental! Fer passes enrere en aquest camp perjudica encara més la llengua. Cap passa enrere més! La resta és anar contra el valencià. Si els interessara la llengua i volgueren que tinguera presència al món, la Generalitat accediria a l'Institut Ramon Llull. Ja n'hi ha prou d'enganyar la societat i d'aprofitar-se'n.

—**Joan Lerma ha dit que troba a faltar la relació “d'igual a igual” amb Madrid que, segons ell, caracteritzà la seua època al capdavant del PSPV, i també qüestionava molt la nova estructura provincial. Penseu així?**

—La relació del PSPV amb el PSOE ha viscut diverses etapes històriques, com la relació mateixa entre el País Valencià i Espanya. És inherent a la nostra realitat nacional: si ací hi haguera hagut més enfortiment nacional al llarg de la nostra història, ens haurien tractat diferent. Hi ha hagut una asintonia entre el País Valencià i l'estat. Ara com mai ens cal una opció federalista sense complexos, capaç de construir amb el PSOE.

—En aquest sentit, el debat sobre el nou model de finançament ha estat una ocasió perduda, per al PSPV? Heu perdut l'oportunitat de marcar perfil i d'exigir un model més just?

—El nou model millora l'anterior, però no és del tot satisfactori. No ens ha afavorit que el debat s'haja centrat en el cas català. Potser no hem tingut energia per a transmetre que l'interès bàsic dels socialistes valencians era defensar el nostre país, sobretot arran de la incompaixença del govern valencià. Amb vista al futur, hem d'aplegar les sensibilitats identitàries que conviuen al País Valencià: no s'entén igual el país a Alacant que a Castelló, ni a les Marines que al Baix Segura... El PSPV està obligat a reconstruir el sentiment de País Valencià del segle XXI, atenant totes les mirades.

—Preveieu primàries per a escollir el candidat a la Generalitat, el 2010?

—No pot descartar-se, en absolut, un procediment democràtic com aquest, que em sembla una via encertada. Cal motivar la participació política atorgant més drets als ciutadans i als militants. Resta per veure si n'hi haurà, que presentaran una proposta diferent de la del secretari general. En tot cas, un element clau de la reivindicació de la política és animar la participació sense dramatismes.

—Francesc Romeu està animat a participar-hi o el seu nomenament al segon graó de Renfe és una invitació de José Blanco a deixar estar Alarte?

—Romeu és una persona jove, un militant valuós del PSPV que farà una bona feina a Madrid. No es tracta d'apartar ningú, sinó de sumar tothom. Romeu aportarà coses positives a Madrid? De segur que sí. Jo mateix miraré que ens ajude a fer entendre el problema de la rodalia o aconseguir una parada de l'Euro-med entre Tarragona i Castelló, que ja toca. Una direcció ha de tenir la màxima potència possible, hi has de sumar els millors de cada àmbit, pensen com tu o no. La pluralitat és això. No pots practicar un minifundisme estret de mires.

—Quin resultat consideràrieu acceptable el 2011?

—L'únic resultat acceptable és la victòria. Si no eixim a guanyar, perdrem per golejada. Cal un canvi urgent, al país. Si no, serà un fracàs de tots; i sobretot, és clar, de qui comanda l'organització.

Victor Maceda

Molts xiulits, pocs aplaudiments

EL TEMPS ha convidat vint persones de l'àmbit progressista valencià a dir la seua sobre el primer any d'Alarte al capdavant del PSPV-PSOE.

El resultat: moltes més crítiques que no lloances. La majoria troba a faltar un discurs més atrevit i complementat amb veus expertes.

JULI PERETÓ

Institut Cavanilles de Biodiversitat i Biologia Evolutiva de la Universitat de València

Mimetisme amb la dreta.

El balanç em sembla trist: Alarte practica un mimetisme amb la dreta que no puc entendre. Les seues genuflexions davant la jerarquia catòlica o el seu espanyolisme estantís són patètics. I tot això li passarà factura a les urnes. Sembla que s'haja pres al peu de la lletra l'aforisme de Joan Fuster: "Un fracàs no s'improvisa." S'hi dedica força.

MANUEL S. JARDÍ

Periodista

Capatàs de la finca del PSOE.

Jorge Alarte, a més d'haver-se fet un àlbum de fotos amb l'arquebisbe, ha assumit al PSPV la funció de capatàs de la finca del PSOE. Bàsicament, fa allò que li manen. Continua la feina d'es-

panyolitzar més encara l'organització i allunyar-la de qualsevol temptació d'anar cap a un model ni tan sols paregut al PSC. Alarte és un líder sense discurs —si deixem de banda la retòrica funcional a la recerca del titular periòdic—, imposat en un congrés que va exhibir la poca cosa en què ha derivat la socialdemocràcia indígena. Ara mateix no serà qui transforme el seu partit en res més que l'empresa instal·lada còmodament en la derrota electoral. Per al PP, Alarte és digne successor de Joan Ignasi Pla. Cap d'ells no ha representat una amenaça a l'hegemonia de la dreta insolent i autoritària. No obstant això, va tenir molt d'èxit com a alcalde d'Alaquàs i és un bon xic. Ben mirat, el cementiri d'Arlington n'és ple, de bons xics.

ROSA SOLBES

Periodista, ex-editora d'informatius de TVE

Desdibuixat.

La primera impressió que va causar-me Alarte ja va ser prou dolenta. Coneixia el seu passat com a alcalde d'Alaquàs, com a *lideret* comarcal, i no s'hi destacava més enllà de l'habilitat que tenia per a moure's al